

Arrest

nr. 250 604 van 8 maart 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. CLAESSENS
Markt 29
3680 MAASEIK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 5 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. EVERAERT, die *loco* advocaat E. CLAESSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 april 2020 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name als echtgenoot van een Belgische onderdaan.

Op 5 oktober 2020 neemt de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan verzoeker ter kennis gebracht op 7 oktober 2020. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52. §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 7/04/2020 werd ingediend door:

Naam: A.

Voornamen: A. N.

Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) 1987

Geboorteplaats: Söke

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in de hoedanigheid van echtgenoot van mevr. :R., H. G. M. (RR ...) met de Belgische nationaliteit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging "de familieleden bedoeld in het eerste lid. 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. "

Er werden bewijzen van de bestaansmiddelen voorgelegd:

- Vervangingscontract voor arbeiders op naam van H. R. vanaf 1/12/2016 + bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd 3/08/2020. (18,75/37,50)*
- De bijhorende loonfiches van mei 2020 (703,41€), juni 2020 (752,80€), juli 2020 (564,74€) met bijhorende rekeninguittreksel van juli 2020*
- ABW storting ABW Limburg voor de periode mei 2020 (586,01€)*
- Terugbetaling van ziekenkosten via de Voorzorg dd 27/04/2020 twv 322.08 €*
- Betaling van de huur van 289,74 dd 6/05/2020, de Watergroep van 105,73€ dd 5/08/2020, Essent 101€ dd 27/06/2020, 27/07/2020. Vanaf 27/08/2020 bedraagt de factuur 108.00 €*
- Sociale huurovereenkomst dd 12/11/2008, Huurberekeningsfiche juni 2020. Bijvoegsel huurovereenkomst dd CV Ons Dak dat betrokkene A. A. bij mevrouw is komen bijwonen op dd 4/03/2020. De huurprijs vanaf juni 2020 bedraagt 378.81 € inclusief een aantal extra's zoals onderhoud van de gemeenschappelijke tuin en de gemeenschappelijke brandverzekering*
- Overeenkomst voor Individuele beroepsopleiding op naam van betrokkene (Grond en rioleringswerken) + betaaloverzichten*

Uit de berekening van de voorgelegde loonfiches blijkt een gemiddeld inkomen van 673.65 €.

Wat betreft het bedrag dat door de ABVV werd overgemaakt in mei 2020, is het ons niet geheel duidelijk over wat dit precies gaat. Voor zover het werkloosheidsuitkering zou betreffen, kunnen we dit pas in de optelsom betrekken voor zover deze werkloosheidsuitkering met enige regelmaat wordt uitgekeerd. Zonder uitbetalingsattest lijkt het een eenmalige betaling. Voor zover het werkloosheidsuitkering zou betreffen, dient de referentiepersoon bijkomend aan te tonen actief werkzoekende te zijn alvorens dit bedrag in overweging kan worden genomen.

Ten slotte wat betreft het bedrag dat de Voorzorg uitbetaalde, dit blijkt om een terugbetaling te gaan. Een terugbetaling van medische kosten door een ziekenfonds kan niet als een extra vorm van bestaansmiddelen worden beschouwd. Een terugbetaling impliceert immers dat de referentiepersoon

eerst de kosten uit eigen middelen heeft vergoed en dus daar een deel heeft van teruggekregen. Dat geld is dus geen extra inkomen.

Het IBO Contract bij de VDAB en de betaaloverzichten daarvan van betrokkene zelf, kunnen niet in overweging worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen. (Grondwettelijk Hof: arrest nr 149/2019 van 24 oktober 2019).

Kortom, aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken kan enkel het inkomen uit tewerkstelling van de referentiepersoon in overweging worden genomen voor de beoordeling van de middelenvereiste. Het inkomen is bijgevolg ontoereikend. Het bedraagt geen 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. De voorwaarde van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is niet voldaan.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient er, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt. Op de bijlage 19ter werd expliciet vermeld dat indien de bestaansmiddelen niet ter waarde zijn van 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast, de bestaansmiddelen vergezeld moeten zijn van bewijzen van de vaste en variabele kosten van de Belg en zijn gezinsleden.

Uit het voorgelegde huurcontract blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale huurwoning (Sociale huisvestingsmaatschappij CV ONS Dak MAASEIK) betreft en hiervoor 378,81€ maandelijkse huur betaalt sinds juni 2020. Dat is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon. De normale huurprijs van de woning bedraagt immers 620 €. Concreet wil dit dus zeggen dat zij eigenlijk reeds een vorm van sociale bijstand geniet, namelijk een soort huursubsidie, doordat zij niet de normale marktprijs van de woning hoeft te betalen. Verder toont mevrouw nog aan dat ze aan Watergroep 105.73 euro dient te betalen, vermoedelijk 3-maandelijks, ter vergoeding van het waterverbruik, alsook dat de tussentijdse factuur van Essent van 101 € naar 108 gestegen is. Het is niet duidelijk wat allemaal inbegrepen is voor die 108 euro, nl. of het hier gaat om enkel de elektriciteitsrekening of eveneens over de gasrekening. Bij gebrek aan informatie daarover kan dit niet worden vastgesteld. Zowel wat betreft de waterfactuur als de Essent-factuur betreft het slechts voorschotfacturen. De jaarlijkse eindafrekening werd niet voorgelegd, we weten dus niet in hoeverre de voorschotten representatief zijn. Er kan niet worden uitgesloten dat bij afrekening nog een surplus moet betaald worden. Verder betreffende de Essent-factuur blijkt ook uit mailverkeer van de referentiepersoon met Essent dat zij gevraagd heeft om per 100 euro de factuur te mogen afbetalen. Wij kunnen uiteraard aan de hand van die ene mail geen kennis nemen van de context van wat daar staat, maar we veronstellen redelijkerwijze dat er een achterstal is of voor zover er geen achterstal is dat mevrouw, zoals ze zelf schrijft, slechts 100 euro per maand kan missen, om die factuur te vereffenen. Van alle andere vaste en variabele kosten werd niets voorgelegd. We hebben geen zicht op de verzekeringen die de referentiepersoon moet betalen en die wettelijk verplicht zijn zoals de brandverzekering, een autoverzekering (voor zover de referentiepersoon een wagen heeft) en de jaarlijkse bijdrage voor de ziekteverzekering, een familiale verzekering, We hebben bovendien geen enkel zicht op kosten die moeten worden gemaakt om de mobiliteit van de referentiepersoon en betrokkene te garanderen (wagen, openbaar vervoer), immers de referentiepersoon gaat toch uit werken. Het is redelijk te stellen dat mobiliteit ook een uitgavenstaat is. Verder zijn er ook nog vaste kosten inzake communicatie en vrije tijd die de referentiepersoon en betrokkene ongetwijfeld hebben (GSM, internet, televisie, ...). Dan moet er ook nog voeding en kleding gekocht worden, moet men occasioneel ook weleens naar de dokter, tandarts of heeft men weleens buitengewone uitgaven (aankoop bril, onderhoud/herstel wagen of elektrische huishoudtoestellen). Van niets van dit alles werd iets voorgelegd waardoor de daadwerkelijke bestedingen van deze mensen niet kunnen berekend worden. In die zin kan de behoefteanalyse niet naar behoren worden uitgevoerd en kan de behoefteanalyse dus ook niet uitwijzen dat deze mensen met de huidige beschikbare bestaansmiddelen wel degelijk op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien.

Gezien de gezinslast van de referentiepersoon en bij gebrek aan bewijs dat de referentiepersoon met een stuk minder inkomen op voldoende wijze in het levensonderhoud van alle gezinsleden kan voorzien, lijkt 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast hier allerm minst een overdreven minimumbedrag waarover de referentiepersoon zou moeten beschikken, om het verblijfsrecht aan betrokkene te kunnen geven.

Het recht op verblijf in toepassing van artikel 40 ter wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De andere voorwaarden werden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De DVZ raadt ten stelligste af een nieuwe aanvraag in te dienen zonder dat aan bovenvermelde inhoudelijke bezwaren is verholpen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker zet in het enige middel het volgende uiteen:

"Dat voor de beoordeling van de bestaansmiddelen enkel rekening werd gehouden enkel werd rekening gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon, mevr. R., hoger voornoemd. Dat de bestaansmiddelen van deze referentiepersoon niet gelijk zijn aan 120 % van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste'.

Volgens art. 40ter van de wet van 15.12.1980 moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Dit artikel stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci.

Ook de voorbereidende werken bij de wet van 15.12.1980 stellen geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Het woord "beschikken" wordt in Van Dale gedefinieerd als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en in Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over". Uit deze definities kan niet afgeleid worden dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner

Dat verder verwezen kan worden naar artikel 221 Burgerlijk Wetboek dat elke echtgenoot verplicht naar vermogen bij te dragen tot de lasten van het huwelijk. Als een van de echtgenoten die verplichting niet nakomt, kan de andere echtgenoot zich door de familierechtbank laten machtigen om de inkomsten van de eerste echtgenoot te ontvangen.

Dat tevens kan verwezen worden naar artikel 40bis § 4, tweede lid van de wet van 15.12.1980, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger en als voorwaarde stelt dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006).

De bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg zijn géén uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° van de wet van 15.12.1980. Dat zodoende de inkomsten uit tewerkstelling van verzoekende partij zoals hoger aangehaald, wel in aanmerking genomen dienen te worden.

Artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectief genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

Dat in samenhang met artikel 20 VWEU verder kan worden gewezen op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familielieden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen

van de overheid. Hierbij dient er dan ook te worden gewezen dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Dat zoals hoger aangehaald verzoekende partij op 16.06.2020 is tewerkgesteld op basis van een IBO contract bij de onderneming Grond-en rioleringswerken WLG BV, met maatschappelijke zetel te (...). Dat in het kader van deze IBO tewerkstelling zijn maandelijks inkomen gemiddeld een bedrag van € 1.250 bedraagt.

Dat hogervermelde werkgever bovendien vanaf januari 2021 wenst over te gaan tot het aanbieden van een vaste tewerkstelling aan de verzoekende partij (stuk 7). Dat hij alsdan een netto inkomen van ongeveer € 1.700,00 zal genereren, meer maaltijdcheques (stuk 7-8).

Dat ook verder kan verwezen worden naar het feit dat de echtgenote van verzoeker huurt van een sociale huisvestingsmaatschappij (Ons Dak) en dat ingevolge de inwoonst van verzoeker een hoger bedrag aan huurpenningen zal voldoen (stuk 9). Hierbij dient er dan ook te worden gewezen zoals hoger aangehaald dat het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon net als gevolg kan hebben dat de Belg zelf aldus minder ten laste valt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Dat zodoende kan worden geconcludeerd dat zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid van de wet van 15.12.1980 ertoe leidt dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Dat verder ondergeschikt dient opgemerkt dat zo toch zou worden besloten dat de bestaansmiddelen waarover deze referentiepersoon kan 'beschikken' niet gelijk zou zijn aan 120 % van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste', quod non, de de dienst vreemdelingenzaken de aanvraag gezinshereniging niet automatisch mag weigeren (artikel 12bis, §2, vierde lid).

De dienst vreemdelingenzaken moet dan eerst een individuele behoefteanalyse maken om te bepalen welke bestaansmiddelen nodig zijn om in de behoeften van het gezin te voorzien, zonder ten laste te vallen van de sociale bijstand. Stabiele en regelmatige inkomsten boven de Belgische bijstandsnorm zouden dus moeten volstaan.

Dat in deze behoeften van het gezin uiteraard wel de inkomsten van verzoekende partij mee in overweging moeten worden genomen daar het hogervermeld artikel duidelijk spreekt van een behoefteanalyse van het 'gezin'.

Omwille van voorgaande redenen verzoekt verzoekende partij de Raad met eerbied om het de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) met referentienummer (...), uitgaande van de Minister van Sociale zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie en ter kennis gebracht aan verzoekende partij op 07.10.2020, nietig te verklaren, minstens te schorsen."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij het volgende:

"In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 40ter van de Vreemdelingenwet;
- artikel 20 VWEU;
- het evenredigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt dat er niet werd aangetoond dat er geen sprake is van voldoende en stabiele bestaansmiddelen. De verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde van de Minister door de vereiste van voldoende middelen te herleiden tot loutere inkomsten van de referentiepersoon de notie van bestaansmiddelen beperkt. Ook zou er geen vereiste worden gesteld met betrekking tot de herkomst van de middelen. Tot slot zou de gemachtigde van de Minister ten onrechte geen behoefteanalyse gemaakt hebben.

Verweerder benadrukt dat de verzoekende partij op 07.04.2020 een aanvraag gezinshereniging indiende in functie van zijn Belgische echtgenote, i.e. mevr. H. R., en dit in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie:

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen. (...)”

Als bewijs van haar bestaansmiddelen werden door de referentiepersoon een vervangingscontract voor arbeiders, een bijvoegsel aan de arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 03.08.2020, bijhorende loonfiches voor de maanden mei 2020 tot juli 2020 en een ABVV storting voor de maand mei 2020. 4/9

Daarnaast werd een overeenkomst voor individuele beroepsopleiding op naam van verzoeker voorgelegd.

Geheel terecht motiveert de gemachtigde van de Minister dienaangaande dat voormelde overeenkomst betrekking heeft op de inkomsten van de verzoeker en niet op deze van de referentiepersoon zelf.

De verzoekende partij is het niet eens met dergelijke motieven en haalt aan dat er geen vereiste mag worden gesteld met betrekking tot de herkomst van de middelen. De verzoekende partij meent bovendien dat door zijn inkomsten de referentiepersoon niet ten laste zal vallen van de Belgische overheid.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij met haar kritiek de inhoud van artikel 40ter Vreemdelingenwet miskent, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat de Belgische referentiepersoon dient te beschikken over afdoende bestaansmiddelen.

Verweerder wijst daarbij op de inhoud van artikel 40ter, tweede lid Vreemdelingenwet, dat bepaalt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In casu werd door de verzoekende partij een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van zijn Belgische echtgenote.

Zoals het een zorgvuldige overheid betaamt, heeft de gemachtigde van de Minister dan ook enkel en alleen rekening gehouden met de inkomstenbewijzen van de Belgische onderdaan in functie van wie de aanvraag werd ingediend.

De verzoekende partij stelt ter zake evenwel dat tevens rekening diende te worden gehouden met haar eigen inkomstenbewijzen.

Verzoekende partij laat gelden dat dergelijke zienswijze van de verzoekende partij volledig in strijd is met de uitdrukkelijke bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet :

“De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.”

Uit voormeld artikel kan immers enkel en alleen worden afgeleid dat rekening dient te worden gehouden met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan (referentiepersoon) in het kader van wie een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend.

De verwerende partij verwijst naar de inhoud van het arrest nr. 121/2013 d.d. 26.09.2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.52.3., B.55.2. en B.55.3. :

“B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren. In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken

wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.”

“B.55.2. Door te bepalen dat de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de gezinshereniger ten minste moeten gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, heeft de wetgever een referentiebedrag willen vaststellen. Aldus heeft die bepaling tot gevolg dat de overheid die de aanvraag tot gezinshereniging moet onderzoeken, geen verder onderzoek moet doen naar de bestaansmiddelen indien de gezinshereniger over een inkomen beschikt dat gelijk is of hoger dan het beoogde referentiebedrag.”

“B.55.4. Bovendien kan de wetgever niet worden verweten dat hij in het kader van een gezinshereniging met een Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend, heeft geëist dat deze de regelmatigheid en de stabiliteit van zijn bestaansmiddelen aantoon, omdat geen einde kan worden gemaakt aan zijn verblijf op het nationale grondgebied wanneer hij of zijn familieleden mettertijd een onredelijke last zouden worden voor de sociale bijstand.”

In zoverre de wetgever werkelijk tot wil had dat tevens de inkomsten van de vervoegende gezinsleden in ogenschouw zouden worden genomen, dan had zij hiernaar uitdrukkelijk verwezen, zoals kan worden afgeleid uit de inhoud van het arrest nr. 121/2013 van het Grondwettelijk Hof, meer bepaald considerans B.21.3 :

“ B.21.3. Aldus maakt de richtlijn een onderscheid tussen, enerzijds, de situatie beoogd in artikel 7, lid 1, onder c), dat bepaalt dat bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging rekening moet worden gehouden met de inkomsten van de gezinshereniger, en, anderzijds, de situatie beoogd in artikel 16, waar bij de eventuele verlenging of intrekking van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling rekening wordt gehouden, niet alleen met de inkomsten van de gezinshereniger, maar ook met die van zijn gezinsleden.

B.21.4. Met inachtneming van de door de wetgever beoogde doelstelling, namelijk dat de herenigde personen niet ten laste komen van het stelsel voor sociale bijstand van België en rekening houdend met artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG, dient de bestreden bepaling in die zin te worden geïnterpreteerd dat zij niet verbiedt dat de bevoegde overheid bij de verlenging van de verblijfstitel van de betrokken vreemdeling niet alleen rekening houdt met de inkomsten van de gezinshereniger maar ook met die van zijn gezinsleden, voor zover het niet om sociale bijstand gaat.”

Het Grondwettelijk Hof verwijst aldus uitdrukkelijk naar de situaties waarin de gemachtigde van de Minister ook rekening moet houden met de inkomsten van de gezinsleden van de gezinshereniger/referentiepersoon.

Deze interpretatie is conform artikel 16 van de Richtlijn 2003/86/EG, waarin het volgende wordt gesteld:

“De lidstaten kunnen in de volgende gevallen het verzoek tot toegang en verblijf met het oog op gezinshereniging afwijzen of, in voorkomend geval, de verblijfstitel van een gezinslid intrekken of weigeren te verlengen:

a) wanneer de in deze richtlijn gestelde voorwaarden niet of niet meer worden vervuld.

Wanneer de gezinshereniger bij verlenging van de verblijfstitel niet over voldoende middelen van bestaan beschikt zonder een beroep te doen op het in artikel 7, lid 1, onder c), bedoelde stelsel voor sociale bijstand van de lidstaat, houdt de lidstaat rekening met de bijdrage van de gezinsleden aan het inkomen van het huishouden;”

In de Richtlijn 2003/86/EG wordt als gezinshereniger gedefinieerd:

“onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden.”

Terwijl artikel 7(c) van de Richtlijn 2003/86/EG stelt dat:

“Bij de indiening van het verzoek tot gezinshereniging kan de betrokken lidstaat de persoon die het verzoek heeft ingediend, verzoeken het bewijs te leveren dat de gezinshereniger beschikt over:

c) stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf en zijn gezinsleden te onderhouden, zonder een beroep te doen op het stelsel voor sociale bijstand van de betrokkenlidstaat. De lidstaten beoordelen daartoe de aard en de regelmaat van deze inkomsten en kunnen rekening houden met de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden.”

In overweging 46 van het arrest Chakroun (zaak C-578/08) overweegt het Hof van Justitie als volgt:

“In de eerste zin van artikel 7, lid 1, aanhef en sub c, van de richtlijn wordt het begrip „stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om hemzelf te onderhouden” geplaatst tegenover het begrip „sociale bijstand”. Uit deze tegenstelling volgt dat het begrip „sociale bijstand” in de richtlijn ziet op

bijstand van overheidswege, ongeacht of het om het nationale, regionale of lokale niveau gaat, waarop een beroep wordt gedaan door een persoon, in dit geval de gezinshereniger, die niet beschikt over stabiele en regelmatige inkomsten die volstaan om in zijn eigen onderhoud en dat van zijn gezin te voorzien en die daardoor dreigt tijdens zijn verblijf ten laste van de sociale bijstand van de gastlidstaat te komen (zie naar analogie arrest van 11 december 2007, Eind, C-291/05, Jurispr. blz. I-10719, punt 29).” Ook de Belgische wetgever geeft expliciet de gevallen aan waarin ook rekening wordt gehouden met de inkomsten van de gezinsleden van de referentiepersoon.

Zo bepaalt artikel 10 bis, §1 Vreemdelingenwet :

“Wanneer de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6° bedoelde familieleden van een tot een verblijf gemachtigde buitenlandse student een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden aanvragen, moet die machtiging worden toegekend indien de student of één van de betrokken familieleden het bewijs aanbrengt :

- dat hij over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in artikel 10, § 5 om in zijn eigen behoeften en die van zijn familieleden te voorzien en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden;”

Terwijl §3 en §4 van voornoemd artikel stipuleren :

“§ 3. De §§ 1 en 2 zijn ook van toepassing op de gezinsleden bedoeld bij artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, van een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, op grond van de Richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, en die gemachtigd is tot verblijf in het Rijk op grond van de bepalingen van titel II, hoofdstuk V, of die deze machtiging aanvraagt.

Wanneer echter een gezin al is gevormd of opnieuw is gevormd in die andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het gezinslid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over behoorlijke huisvesting om het gezinslid of de gezinsleden te ontvangen en zal, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening worden gehouden met het bewijs dat het gezinslid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

§ 4. Paragraaf 2 is eveneens van toepassing op de in artikel 10, § 1, eerste lid, 4° tot 6°, bedoelde familieleden van de vreemdeling die in toepassing van artikel 61/27 gemachtigd werd tot verblijf.

Wanneer echter een familie al is gevormd of opnieuw is gevormd in een andere lidstaat van de Europese Unie, moet de vreemdeling bij wie het familielid zich komt voegen, niet het bewijs leveren dat hij beschikt over voldoende huisvesting om het familielid of de familieleden te ontvangen en wordt, wat de voorwaarde betreft van de stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, ook rekening gehouden met het bewijs dat het familielid persoonlijk over dergelijke middelen beschikt.”

Artikel 40 ter Vreemdelingenwet is dan ook zeer duidelijk gezien wordt gesteld dat enkel met de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan rekening wordt gehouden ; a contrario had de wetgever uitdrukkelijk aangegeven dat dit niet het geval is, zoals uit bovenvermelde uiteenzetting blijkt.

In overweging 72 van het arrest Maahanmuuttovirasto (gevoegde zaken C-356/11 en C-357/11) verduidelijkt het Hof van Justitie:

“Aangaande voornoemd artikel 4, lid 1, moet allereerst worden benadrukt dat het door richtlijn 2003/86 vereiste geïndividualiseerd onderzoek van de verzoeken om gezinshereniging in beginsel betrekking heeft op de inkomsten van de gezinshereniger en niet op de inkomsten van de onderdaan van het derde land waarvoor uit hoofde van gezinshereniging een verblijfsrecht wordt aangevraagd (zie arrest Chakroun, punten 46 en 47).”

De verzoekende partij haalt nog aan dat er ten onrechte geen behoefteanalyse werd uitgevoerd, doch het uitvoeren van een behoeftenanalyse ex art. 42 Vreemdelingenwet heeft niet tot doel de gezinshereniging in functie van de inkomsten van de aanvrager zelf mogelijk te maken.

Artikel 42 Vreemdelingenwet heeft tot doel toe te laten dat de concrete behoeften van de gezinshereniger, de vervoeger en de familieleden worden achterhaald, voor zover de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon onvoldoende zijn, omdat het mogelijk is dat de concrete behoeften van het gezin toch van die aard kunnen zijn aan te doen aannemen dat de voorgelegde inkomsten van de referentiepersoon toch toereikend zijn.

Zie ook in die zin:

“2.16. Waar verzoeker aanvoert dat de bijlage 20 een behoefteanalyse ontbeert zoals voorzien in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dient de Raad op te merken dat verzoeker een dergelijke verwachting niet kan koesteren, aangezien een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet voldoen aan de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, d.w.z. er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet

voldoende. (cf. RvS 11 juni 2013, nr. 223.807).” (R.v.V. nr. 119 532 dd. 26.02.2014, <http://www.rvv-cce.be>; in dezelfde zin : R.v.V. nr. 123.063 van 25 april 2013 met rolnummer 137.368).

De verzoekende partij maakt derhalve noch een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, noch een schending van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd aan de verzoekende partij zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de evenredigheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3 Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel waar hij stelt dat er geen rekening is gehouden met zijn inkomsten.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

In casu diende de verzoeker, als echtgenoot van een Belgische onderdaan, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op grond van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt in dit verband als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat indien de referentiepersoon niet aan de bestaansmiddelenvoorwaarde voldoet, de minister of zijn gemachtigde moet nagaan wat de behoeften zijn van de referentiepersoon, de verzoekende partij en eventuele personen ten laste. Bij deze behoefteanalyse wordt gekeken of de inkomsten in alle behoeften kunnen voorzien, zonder dat deze personen ten laste komen van de Belgische staat. Voormeld artikel luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

In de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden stelt de verwerende partij vast dat uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn daar zij niet beschikt over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Voorts stelt zij dat overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet ontoereikend zijn, een behoefteanalyse dient te worden gemaakt.

Verzoeker wijst op zijn eigen inkomsten die hij heeft voorgelegd, met name de overeenkomst voor individuele beroepsopleiding en betaaloverzichten en betoogt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met deze inkomsten bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing niet ontkent dat verzoeker over inkomsten beschikt. In de beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd: *“Het IBO Contract bij de VDAB en de betaaloverzichten daarvan van betrokkene zelf, kunnen niet in overweging worden genomen voor de beoordeling van de bestaansmiddelen. Zoals voorgeschreven in art. 40ter van de wet van 15.12.1980 is het immers de Belgische referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken zodat betrokkene zich bij haar kan voegen. (Grondwettelijk Hof: arrest nr 149/2019 van 24 oktober 2019).”*

Waar de verwerende partij stelt dat er geen rekening kan worden gehouden met het inkomen van de verzoeker bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, kan zij worden gevolgd. De verwerende partij stelt terecht dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. Verzoeker betwist overigens niet dat de

inkomsten van de Belgische referentiepersoon niet toereikend zijn. *In casu* besliste de verwerende partij correct dat aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet werd voldaan.

Verzoeker vervolgt dat evenmin met zijn inkomsten rekening werd gehouden bij de individuele behoefteanalyse. Hij wijst erop dat hij in het kader van de IBO tewerkstelling maandelijks een inkomen van gemiddeld 1.250 euro had. Hij voegt eraan toe dat de werkgever wenst over te gaan tot het aanbieden van een vaste tewerkstelling vanaf januari 2021 en hij alsdan een netto inkomen van ongeveer 1.700 euro zal genereren.

De verwerende partij moest dus volgens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse doen. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit ook gedaan heeft en dit als volgt:

“Uit het voorgelegde huurcontract blijkt alvast dat de referentiepersoon een sociale huurwoning (Sociale huisvestingsmaatschappij CV ONS Dak MAASEIK) betreft en hiervoor 378,81€ maandelijkse huur betaalt sinds juni 2020. Dat is een bedrag dat werd aangepast door de sociale huurmaatschappij aan het bescheiden inkomen van de referentiepersoon. De normale huurprijs van de woning bedraagt immers 620 €. Concreet wil dit dus zeggen dat zij eigenlijk reeds een vorm van sociale bijstand geniet, namelijk een soort huursubsidie, doordat zij niet de normale marktprijs van de woning hoeft te betalen. Verder toont mevrouw nog aan dat ze aan Watergroep 105.73 euro dient te betalen, vermoedelijk 3-maandelijks, ter vergoeding van het waterverbruik, alsook dat de tussentijdse factuur van Essent van 101 € naar 108 gestegen is. Het is niet duidelijk wat allemaal inbegrepen is voor die 108 euro, nl. of het hier gaat om enkel de elektriciteitsrekening of eveneens over de gasrekening. Bij gebrek aan informatie daarover kan dit niet worden vastgesteld. Zowel wat betreft de waterfactuur als de Essent-factuur betreft het slechts voorschotfacturen. De jaarlijkse eindafrekening werd niet voorgelegd, we weten dus niet in hoeverre de voorschotten representatief zijn. Er kan niet worden uitgesloten dat bij afrekening nog een surplus moet betaald worden. Verder betreffende de Essent-factuur blijkt ook uit mailverkeer van de referentiepersoon met Essent dat zij gevraagd heeft om per 100 euro de factuur te mogen afbetalen. Wij kunnen uiteraard aan de hand van die ene mail geen kennis nemen van de context van wat daar staat, maar we veronstellen redelijkerwijze dat er een achterstal is of voor zover er geen achterstal is dat mevrouw, zoals ze zelf schrijft, slechts 100 euro per maand kan missen, om die factuur te vereffenen. Van alle andere vaste en variabele kosten werd niets voorgelegd. We hebben geen zicht op de verzekeringen die de referentiepersoon moet betalen en die wettelijk verplicht zijn zoals de brandverzekering, een autoverzekering (voor zover de referentiepersoon een wagen heeft) en de jaarlijkse bijdrage voor de ziekteverzekering, een familiale verzekering, We hebben bovendien geen enkel zicht op kosten die moeten worden gemaakt om de mobiliteit van de referentiepersoon en betrokkene te garanderen (wagen, openbaar vervoer), immers de referentiepersoon gaat toch uit werken. Het is redelijk te stellen dat mobiliteit ook een uitgavenstaat is. Verder zijn er ook nog vaste kosten inzake communicatie en vrije tijd die de referentiepersoon en betrokkene ongetwijfeld hebben (GSM, internet, televisie, ...). Dan moet er ook nog voeding en kleding gekocht worden, moet men occasioneel ook weleens naar de dokter, tandarts of heeft men weleens buitengewone uitgaven (aankoop bril, onderhoud/herstel wagen of elektrische huishoudtoestellen). Van niets van dit alles werd iets voorgelegd waardoor de daadwerkelijke bestedingen van deze mensen niet kunnen berekend worden. In die zin kan de behoefteanalyse niet naar behoren worden uitgevoerd en kan de behoefteanalyse dus ook niet uitwijzen dat deze mensen met de huidige beschikbare bestaansmiddelen wel degelijk op voldoende wijze in hun levensonderhoud kunnen voorzien.”

Artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bewijzen van loon heeft voorgelegd en een IBO contract bij de VDAB.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat zij van deze gegevens op de hoogte was.

Het spreekt voor zich dat het feit dat de verzoeker eigen inkomsten heeft, een invloed heeft op de samenstelling van de bestaansmiddelen die de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden nodig hebben om niet ten laste te vallen van de openbare overheden. Bij het onderzoek van de behoefteanalyse moet de verwerende partij dus de eventuele inkomsten van de verzoekende partij zelf mee in rekening nemen.

Het betoog van de verwerende partij in de nota met opmerkingen doet hier niets aan af. Zij wijst er immers enkel opnieuw op dat het betoog van de verzoeker dat rekening dient gehouden te worden met haar eigen inkomsten uitgaat van een verkeerde lezing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet welke bepaling ondubbelzinnig vereist dat de te vervoegen Belg beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon. De Raad herhaalt dat terecht aangenomen wordt dat het de Belgische onderdaan is die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken, dat het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien. De verwerende partij gaat er echter aan voorbij dat in het geval van niet toereikende inkomsten van de Belgische referentiepersoon, zij gehouden was overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet een behoefteanalyse te doen waarbij zij, zoals uiteengezet, de eventuele inkomsten van de verzoeker zelf mee in rekening moet nemen.

In dit verband kan ook worden verwezen naar een arrest van 24 oktober 2019 van het Grondwettelijk Hof (GwH 24 oktober 2019, nr. 149/2019). In dit arrest stelt het Hof in zijn punt B.10.7 duidelijk:

“Overigens verhindert het feit dat de Belgische gezinshereniger niet voldoet aan de vereisten gesteld in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1°, op zich niet dat zijn echtgenoot een verblijfsrecht kan verkrijgen. Volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 dient de minister of zijn gemachtigde in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien, zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de behoefteanalyse is verricht zonder rekening te houden met de inkomsten van de verzoeker zelf. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat bij het maken van de behoefteanalyse de verwerende partij onzorgvuldig tewerk is gegaan. Er is geen rekening gehouden met de inkomsten van de verzoeker zelf terwijl artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet niet uitsluit dat voor het maken van de behoefteanalyse rekening wordt gehouden met alle inkomsten, met inbegrip van de eigen verworven inkomsten van de verzoeker.

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden in het licht van artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 oktober 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN